

бере. Стойчо рѣши да запита баща си по-подробно за това нѣщо.

До вечерята момчето си учи уроцитѣ, а паякътъ си изплети мрѣжата.

Паякътъ прокара дебелитъ нижки, що изпреде съ тънkitѣ си крака; послѣ ги прѣмрѣжи съ по-тънки; остави си на срѣдата една малка дупка за прозорче; изпусна още една дълга жица, като телеграфъ, до скривалището си въ стѣната и отиде тамъ на почивка.

Стойчо отново се бѣ загледалъ въ паяжината. Въ това врѣме влѣзе баба му съ топли хлѣбове на дѣската.

— Що не излѣзешъ на двора да похванешъ работа, бре сине? Мрѣква се. Майка ти, сестра ти ще дойдатъ съ жетваркитѣ уморени. Не ли трѣбва да се нахранятъ?...

— Азъ уча, бабо. Вижъ тука единъ паякъ изтъка мрѣжа, сѣщо като желѣзо-пжтната мрѣжа на държавата. Ето главнитѣ линии. Тука въ срѣдата е столицата му. Жицитѣ съединяватъ столицата му съ всички краища на паяковата държава.

Малкиятъ наблюдателъ държеше баба си за ржава, да я заведе до паяжината.

— Остави ме, бре! Дотрѣбвалъ ми е твоя паякъ. Я измети пустата му паяжина! Ношесъ, ако ухапе нѣкого, ще се подуе...

— Той не хапи, бабо! Учителътъ ни каза, че паякътъ има здрави челюсти. Съ тѣхъ кълца мухитѣ, послѣ ги смучи. Отъ него азъ не се боя защото нѣма жби. Страхъ ме е отъ човѣкъ — паякъ. Тате каза, че такъвъ паякъ смучалъ човѣшка кръвъ. Виждала ли си, бабо, човѣкъ — паякъ?